

Навел се, ударил го по Врата. Потънал дотук. Лекичък му е. Отишъл:

– Татко! Ще отидеш и ще събереш пари за две години напред. После ще го платим.

Отишъл баща му, пак същото. Отишъл, направил нов.

Отишъл пак на ливадата. Подхвърлил го нагоре. Ударил го пак по Врата. Потънал дотук. Рекъл:

– Таман ми е, татко!

Тръгнал:

– Татко! Сега искам да ми дадеш малко пари, че тръгвам да търся майка ми.

– Къде ще търсиш майка си, бе сине?

– Това си е моя работа.

А там, откъдето бил минал змеят с майка му, оставил една бразда, цветя поникнали. Както се казва – с босилек.

Година, две, три – пътувал. Стигнал до една стара жена. Попитал я за змея:

– О, сине! Далече е много. Ти не можеш да го намериш. Той е ей-й-й, в пущинака.

Преспал у старицата. Сутринта пак потеглил с коня. Бре! Бре! Бре! Стигнал до по-голямата сестра на старицата. Преспал и там. Попитал и нея:

– О! сине! – рекла. – Недей да ходиш, че ще те изяде. Той е змей. Недей да ходиш там.

– А! Бабо! Няма да ме изяде!

Айде пак; давай, давай, давай... Две години ходил. На третата година стигнал до най-малката сестра, не... до най-голямата. Отишъл:

– Бабо! Мога ли да преспя у Вас?

– Ми спи. Добре, сине! Приспи тук. Аз съм сама.

Преспал, и нея попитал:

– Бе, бабо! Тръгнал съм да търся майка ми.

– О-о-о! Сине! Не отивай там! Той е лош, ще те изяде! Е-е-е! Онзи балкан Виждаш ли? Чак там е.

Тръгнал. Стигнал там. Майка му плетяла горе. Шом го видяла, веднага го познала.

– Защо си дошъл бе, сине? За какво си дошъл? Ще дойде змеят сега и ще те изяде!

– Ми къде е той?

– Сега той е горе. Грее се, прави...